

EIRENE

nieuws

jaargang 2005

nummer 1

maart

Nieuwsbrief van de Vereniging EIRENE-Nederland, organisatie voor vrede en gerechtigheid

Vloedgolf en meer

De beelden van de tsunami in de Indische Oceaan die de wereld overspoelden, veroorzaakten een ware hausse van medeleven en hulpvaardigheid in de richting van de slachtoffers in de getroffen regio. Hulpvaardigheid die zich vertaalde in de record-opbrengst op giro 555 (op het moment van schrijven staat de teller in de buurt van de 150 miljoen euro), in tal van afzonderlijke hulpacties op basis van bestaande contacten van mensen hier met mensen daar en een massaal aanbod van mensen die zelf naar de getroffen regio willen om daar op de een of andere manier te helpen. Handen uit de mouwen: helpen zoeken naar vermisten, helpen bij de opvang van nabestaanden, helpen bij de wederopbouw.

Die mentaliteit van 'handen uit de mouwen' en 'erop af' spreekt ons als **EIRENE** natuurlijk wel aan, maar het legt ook een probleem bloot. Pakt al die goedbedoelde hulp ook altijd wel goed uit? Is het toch niet een klein beetje ramptoerisme? Vormen die vrijwilligers nu werkelijk een welkome aanvulling op de professionele hulpverleners of lopen ze alleen maar in de weg? En kan de wederopbouw niet veel beter gedaan worden door lokale bouwvakkers (die daarmee ook hun eigen nering weer op orde krijgen) dan door Nederlandse metselaars voor wie het nu, midden in de winter, toch al een wat lauwe periode is?

Natuurlijk zijn bepaalde professionals wel welkom: het Rampen Identificatie Team van de Nederlandse politiediensten, de organisaties die in no time hele vluchtelingenkampen uit de grond kunnen stampen en medisch personeel omdat de lokale artsen en verpleegkundigen met veel te veel gewonden en getraumatiseerden tegelijk geconfronteerd worden. Ook de Nonviolent Peaceforce, die al enkele jaren als een wat groter burgerredsteam op Sri Lanka werkzaam is, roept om extra medewerkers omdat de gevolgen van de tsunami ook weer extra kansen bieden om de verschillende partijen dichter bij elkaar te brengen. Maar al die andere goedbedoelende mensen kunnen, zo wordt keer op keer gezegd, maar beter thuis blijven.

De moraal van dit verhaal is dat we ons, ook als **EIRENE**, steeds kritisch moeten bevragen wanneer we het beste welke mensen naar projecten in het buitenland uitzenden en om welke redenen. Anderhalve maand vóór de tsunami besloot de Council van **EIRENE** Internationaal, op voorstel van de Nederlandse afdeling, om deze vragen ook centraal te stellen op de Pinksterconferentie die dit jaar in Nederland gehouden zal worden. Elders in deze Nieuwsbrief kunt u hier meer over lezen. Ons voorstel kwam van onze nieuwe medewerkster Daniël de Jongh die, vanuit haar werk bij het Guatemala Komitee, had ervaren hoe vele Westerlingen in het kader van 'actieve vakanties' met allerlei projecten hele samenlevingen ontwrichten. Welke criteria leg je als **EIRENE** aan om dat te voorkomen?

Artikel gaat verder op de volgende pagina

Foto: SHOJA CHII

Vertrek Daniël

Vervolg artikel voropagina

Sprekend over Daniël de Jongh, moet ik de metafoer van de vloedgolf helaas nog even doortrekken. We leven in een tumultueuze wereld waarin alle en natuurrampen als deze het vele oorlogsgeweld maar even van de voropagina's kunnen verdrijven. En uit nieuwsbrieven als deze komt u te weten dat er nog veel meer op dat terrein aan de hand is dan waar de kranten over berichten. Er komt veel op ons af, als vredesorganisaties, en we zijn maar met zo weinig. Dat betekent dat we, als vrijwilligers of betaalde medewerkers, regelmatig bedolven raken onder het werk en vaak meerdere dingen tegelijk moeten doen. Soms worden we er letterlijk door overspoeld.

Dat gold ook Daniël. Haar baan bij **EIRENE** deed zij naast een baan bij

Kerk en Vrede en de ondersteuning van het comité dat bij het aanstaan de referendum vanuit progressieve kring een 'Nee' tegen de Europese Grondwet zal bepleiten. Daarnaast doet ze nog veel vrijwilligerswerk rond Latijns-Amerika. Alles bij elkaar bleek het haar toch teveel te worden en had ze besloten om zich met name op de Grondwet-campagne te willen richten, zo liet ze ons vlak na de Kerst weten. Natuurlijk vinden we dat als bestuur van **EIRENE** Nederland bijzonder jammer, hoezeer we haar overwegingen ook kunnen invoelen en haar besluit ook respecteren (zo moge ook blijken uit de bij deze Nieuwsbrief gevoegde actiekaart tegen het militaire karakter van de Europese Grondwet).

Het bestuur van **EIRENE** heeft in januari moeten besluiten om een nieuwe wervings- en sollicitatiepro-

cedure voor haar opvolging te starten. Omdat haar opvolger op z'n vroegst pas in mei of juni zal kunnen beginnen, heeft het bestuur van **EIRENE** tevens besloten om ondergetekende voor de vier tussenliggende maanden van Kerk en Vrede in te huren zodat het werk dat Daniël de afgelopen maanden al met voortvarendheid was begonnen niet onverantwoord lang komt stil te liggen en ook de (inhoudelijke) voorbereiding van de Pinksterconferentie geen gevaar zal lopen.

Maar, hoe wel het natuurlijk in geen verhouding staat tot de (op het moment van schrijven) 250.000 doden en vele vermisten van de tsunami-ramp, zullen we onze Daniël missen.

Jan Schaake

Sprekerstournee "Ontwikkelingswerk in de VS?"

Zoals al in het vorigen nummer aangekondigd organiseert **EIRENE** Nederland dit voorjaar weer een sprekerstournee. Van 28 februari tot 5 maart 2005 zijn wij in heel Nederland onderweg en houden discussieavonden over het thema "Ontwikkelingswerk in de VS?". De presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten zijn geweest en het lijkt of het hele land achter Bush en zijn politiek staat, maar

is het echt zo? Hoe ziet het eruit in het rijkste land van de wereld in het vijfde jaar van Bush's presidentschap? Timon Tröndle, voormalig vrijwilliger in het Noordprogramma van **EIRENE**, vertelt iets over het project in Texas waar hij anderhalf jaren met daklozen heeft gewerkt. Wat is zijn persoonlijk indruk, hoe is de situatie nu?

Aansluitend volgt een kleine presentatie over vrijwilligerswerk in het buitenland. Wat kun je doen, waar kun je naartoe en wat zijn de voorwaarden.

U bent van harte welkom op

maandagavond 28 februari
in de Bovenzaal van het
Cultureel café De Nor in Heerlen
Pancratiusstraat 30 Heerlen
aanvang: 19.30 uur

Contactadres: Heerlens Platform
tegen de nieuwe oorlog,
Vredesburo.Heerlen@zinnnet.nl,
telefoon: 045 - 5724409

woensdagavond 2 maart
in theater Romein in Leeuwarden
Bageinenstraat 59 Leeuwarden
aanvang: 19.30 uur

Contactadres: Fries Vredesplatform
Hans ten Houten,
tel.: 06-51118746

Voor meer informatie: kijk op
www.eirene.org/nl of bel
030-271 4376 voor het secretariaat
van **EIRENE** Nederland.

Catholic Worker House van BVS in de Verenigde Staten

Foto: BVS

Afscheidswoord van Daniël

Het leven neemt soms onverwachte wendingen. Schreef ik voor de vorige nieuwsbrief van **EIRENE** nog een enthousiast kennismakingsbericht, inmiddels blijkt het afscheid sneller gekomen dan ik zelf had kunnen denken. Over de beweegredenen die mij tot het besluit hebben doen komen is hiernaast al een en ander geschreven, ik zal mijn bijdrage

daarom beperken tot een woord van afscheid en dank. In de paar maanden dat ik er werkzaam was heb ik **EIRENE** leren kennen als een sympathieke, enthousiaste en nuttige organisatie die het zeker verdient om groter en bekender te worden. Het spijt mij dan ook zeer dat mijn bijdrage hieraan van beperkte omvang is gebleven. Ik ben blij dat Jan Schaa

de komende tijd mijn werk zal voortzetten, het is bij hem in goede en vertrouwde handen. Graag wil ik tot slot iedereen bedanken voor de fijne tijd en zowel Jan als mijn uiteindelijke opvolger (of opvolgster) en alle andere betrokkenen bij **EIRENE** veel plezier en succes toewensen!

Daniël de Jongh

Noordprogramma - Eerste indrukken van vrijwilligers

Martin Bleisteiner, Catholic Worker House Oakland, USA

Je krijgt hier niet meteen de opdracht om een bepaalde klus op je te nemen, maar ze vragen: "Do you want to..." (Wil je...) "Would you like to..." (Zou je misschien...)

Men verwacht echter dat je op deze vraag antwoordt met "Natuurlijk, geen probleem." Als je iets anders zou zeggen ervaren ze dat als heel onbeleefd.

Christoph Bäcker, Brethern Volunteer Service, USA

In de VS is alles anders – dat dacht ik in ieder geval. Niet zuinig zijn met energie en water, afval niet scheiden, slecht eten, veel verspilling en de overtuiging dat je met militair geweld problemen op kunt lossen.

Toen kwam onze oriëntatiecursus bij Brethern Volunteer Service in New Windsor in Maryland. En we kregen te horen: "wees zuinig met water, scheidt afval, denk aan de compost, kook een maaltijd voor 2,25 dollar per dag" En dat lukt prima. Het eten is

heel lekker; weliswaar weinig vlees, maar hele lekkere groenten, afwisselende gerechten. Heel iets anders dan Fastfood. Dus weg zijn de eerste vooroordelen. En dan de thema's: geweldloosheid, oorlog is fout, oefeningen om jezelf beter te begrijpen en anderen te accepteren in hun anders zijn.

Ik heb al geleerd: Onze stereotypen van Amerikaanse burgers zijn niet beter als de stereotypen van andere volkeren over ons.

Lennart Schmitt, Téléservice, Brussel

Het is Ramadan. Daar heb ik weinig mee te maken. Dat dacht ik in ieder geval.

Maar ik werk bij Téléservice met kinderen, jeugd en volwassenen met een Arabische achtergrond. Dan ervaar je het anders. "Nacht wil je ook een kop koffie?" of "Arim heb je ook trek in een croissant?" Meestal wijst men mij er lachend op: "Nee, Lennart, ik houd Ramadan, dank je." Foutje. Gelukkig had ik nog niet mijn lunch uitgepakt.

Hieraan denk je niet als je naar Brussel gaat. Ik ben zelf geen Moslim maar ik heb me toch maar een beetje aangepast en houd rekening met mijn medewerkers. Dit bevordert het goede contact.

Florian Goetz, Volunteer Service International, Dublin

Dublin, zoals ik het ken, is een stad van reizigers en mensen, die er tijdelijk verblijven. Zo ervaar ik het in mijn werk bij Volunteer Service International. Het team is internationaal,

ook de vrijwilligers die we in de Ierse werkkampen ontmoeten. En ook in de woongemeenschap waar ik met een Spanjaard en een Ierse verblijf en waar we een lange-termijn-gast uit Marokko hebben. De meeste Ieren die al jaren in Dublin wonen zeggen niet "ik kom uit Dublin", maar "ik kom uit..." en dan noemen zij het dorp waar zij opgegroeid zijn.

Hierdoor heb ik minder het gevoel een vreemdeling in een gastland te zijn, maar meer een deel te zijn van het internationale Dublin samen met alle anderen.

Jan Jasper Mühle, Emmaüs, Paris

Sinds twee maanden ben ik nu in de Emmaüs Liberté gemeenschap in Parijs en verricht hier mijn vrijwilligersdienst. Twee maanden ervaring in een vreemd land met een vreemde taal. Twee maanden meewerken, je betrokken voelen, meehelpen en wonen in deze gemeenschap. Samen met anderen, die, om welke redenen dan ook, geen perspectief meer zagen en nu door hun eigen werk weer zelfvertrouwen en eigenwaarde gevonden hebben.

Wie heeft het recht?

conflicten tussen akkerbouwers en veetelers in de Sahel voorkomen en gewelddoos afwikkelen

EIRENE organiseerde van 22 tot 25 november in samenwerking met de Duitse ontwikkelingsdienst (DED) een internationale workshop in de hoofdstad van Niger waaraan 72

om bij de bronnen te komen en dan veelal aan het begin van het regenseizoen wanneer de velden ingezaaid worden. Daarnaast zijn er de nodige conflicten die uitbreken doordat

conflicten tussen landbouwers en veehouders te voorkomen of gewelddoos op te lossen. Ook de rol van de media en die van vrouwen in de verdere uitwerking van het conflict werden nader bekeken evenals de mogelijkheden voor beroepsorganisaties, coöperaties en verenigingen om constructief mee te werken aan conflictoplossing.

Vrouwen scheppen water in Niger

mensen uit 8 Afrikaanse en 3 Europese landen deelnamen. Deze diversiteit werd nog eens vergroot doordat zich onder de deelnemers zowel mensen uit de betrokken groepen bevonden als ook beleidsmakers, onderzoekers en ontwikkelingswerkers. De vraag waar een antwoord op gevonden diende te worden was hoe het best bij te dragen aan het gewelddoos oplossen van conflicten tussen veehouders en landbouwers. Vlak voor mijn vertrek naar Niamey werd nog eens pijnlijk geïllustreerd hoe actueel en urgent deze kwestie is aangezien op nog geen 100 km van Dosso in het dorpje Fassi een conflict tussen nomadische veehouders en gevestigde landbouwers was geëscaleerd met 11 doden en 70 platgebrande huizen en graanopslagplaatsen als gevolg.

Bij Kookari hebben wij ook af en toe, maar meestal gelukkig niet zo extreem, te maken met dit soort problemen die vooral opspelen op het moment dat de veehouders willen gaan trekken omdat er niet genoeg voedsel meer te vinden is voor de dieren terwijl de oogsten nog niet helemaal van de velden verwijderd zijn. Verder treden ze op rond drinkwaterputten en langs de paden

waterpunten door gemeentes of individuen toegeëigend worden of dieren (moes)tuinen beschadigen. Hoewel er veel, traditionele en moderne, instanties bestaan die in geval van onenigheid de zaak kunnen beoordelen, blijkt dat met de als

maar intensiever wordende gebruikersdruk op de gronden de oplopende conflicten niet van de lucht zijn.

Zoals gezegd is deze problematiek zeer bekend in Afrika en niet alleen bij de betrokkenen maar ook bij politici en ontwikkelingswerkers. Het was dan ook zeer interessant om tijdens de eerste twee dagen van de workshop de diverse presentaties aan te horen die varieerden van analyses van de oorzaken tot verslagen van praktische manieren om deze conflicten te voorkomen of gewelddoos op te lossen. Duidelijk werd ook dat zowel **EIRENE** als de DED al jarenlang werken aan dit probleem en zeer rijke ervaringen hebben opgedaan in o.a. Tsjad en Niger. De resterende dagen werden gebruikt om in groepen specifieke thema's uit te werken. Zo werd er gekeken naar de decentralisatie, die in verscheidene landen in verschillende stadia verkeert, en de consequenties en mogelijkheden die deze decentralisatie biedt om de

Door de zeer gevarieerde samenstelling was het niet eenvoudig om tot gemeenschappelijke conclusies te komen maar duidelijk werd wel dat decentralisatie en de verbetering van de positie van vrouwen nieuwe ingangen zijn die aan de gewelddoos conflictoplossing kunnen bijdragen terwijl ook veel nadruk gelegd dient te worden op het creëren en ondersteunen van organisaties die het beheer van terreinen proberen te coördineren en een bemiddelende rol kunnen spelen bij conflicten. Tenminste, als zowel veetelers als akkerbouwers beiden vertegenwoordigd zijn in deze organen.

Jeroen Rovers

Vrouw met os op de wei

Koranscholier of bedelkind?

Een bericht uit Niger van Sandra van Edig

Sandra leeft sinds 1999 in Niamey, zij is journaliste.

Kleine Ibrahim Sadou zit voorover gebogen over zijn houten plankje en reciteert op monotone toon enkele Koranverzen. Zijn lichaam beweegt mee op het ritme net als van de 20 andere scholieren. Allemaal zitten ze op het zand onder een strodak met op hun knieën het houten plankje waarop de Koranverzen staan. Zij bezoeken de Koranschool. Hun leraar zit buiten op het erf in de schaduw

en praat met zijn assistenten.

Het is een groot erf, verscheidene families wonen hier in strohutten of in lemen huisjes met één vertrek. Vrouwen stampen gierst fijn in grote houten vijzels. Kleine kinderen spelen in het zand. Er heerst veel drukte op dit omheinde woonef in Harabanda, een stadsdeel van Niamey, de hoofdstad van Niger.

“Sinds vijf jaar houden we op dit woonef onze Koranschool,” legt Alpha, de islamitische leermeester, uit. Altijd na de oogst in oktober komt hij met twintig kinderen naar Niamey.

Zij wonen op 150 km afstand in het dorp Torido bij de grens met Burkino Fasso. Ze zijn ‘Peulh’: gevestigde veeboeren. De meeste gezinnen doen ook aan akkerbouw. Vroeger was er een Koranschool in het dorp. De ouders gaven eten aan de leermeester en betaalden samen het geld voor de leerlingen. Tegenwoordig is het een slechte tijd, de mensen hebben nauwelijks genoeg te eten. De dorpsgemeenschap kan de Koranschool niet meer bekostigen.

Daarom moet de leermeester nu de kinderen na de oogst meenemen naar

de stad. Hier vinden ze ondersteuners of zij bedelen op straat na de lessen hun eten bij elkaar.

Met weinig middelen heeft de leraar een dak gebouwd van stro. Daaronder worden de lessen gegeven en slapen de kinderen. Ze hebben geen matjes, ze zitten op het zand. In het koude jaargetijde hoesten vooral de kleine kinderen veel. Zij zijn voortdurend verkouden. “Als een kind ziek wordt, kunnen we slechts op de goedheid van een moslim hopen,” zegt Alpha. De Koranschool heeft geen geld.

Het is vroeg in de middag. De kinderen leggen hun houten plankjes in een hoek van hun verblijf en verlaten in groepjes het erf. Aan een touw om hun hals dragen zij een blikken bakje. De kleintjes lopen met de grotere kinderen mee. Ze verspreiden zich over de delen van de stad om hun avondeten voor zichzelf, voor andere scholieren en voor de leraar bij elkaar te bedelen. Mohammed, een van de oudste, leidt een groepje: “Onderhand weten we waar we het beste kunnen bedelen. We weten op welk erf mensen ons etensresten geven.” Zijn groep komt dikwijls vlot terug met hun bakjes vol met rijst en saus. Soms zit er ook vlees in. De andere groepjes, vooral die van de jongere kinderen die de weg in de stad nog niet zo goed weten, hebben het moeilijk. Soms lopen zij urenlang door de stad, gaan de grote brug over en stellen zich op bij de verkeerslich-

ten om bij automobilisten geld te bedelen. Die geven niet graag iets aan deze bedelaartjes.

Jongens, die echt honger hebben lopen tussen het verkeer door en krijgen soms een ongeluk.

’s Avonds keren zij terug naar het woonef. “Als we die dag niets ontvangen hebben, zorgt de leraar ervoor dat we toch eten krijgen,” zegt Salifou, een tienjarige jongen. De kinderen vertellen over andere leraren, die hun scholieren slaan en alleen laten bedelen in plaats van les te geven over de Koran. “Deze leermeesters zijn een schande voor de godsdienst”, vindt Alpha, die heel serieus is.

De ouders hebben hun kinderen aan de leraar toevertrouwd. De jongste is pas vijf jaar.

De ouders sturen hun kind ook mee vanwege de moeilijke situatie. Het betekent thuis een mond minder te voeden. En zij hopen hun kind hierdoor iets goeds te geven, een perspectief in de godsdienst. Maar hoe het de kleine kinderen in de stad gaat, daarvan hebben zij nauwelijks een voorstelling. En juist de kinderen, die het heel moeilijk hebben, gaan vaak niet meer terug naar huis omdat zij zich schamen, maar sluiten zich aan bij straatkinderen in de stad en proberen zo te overleven.

Eenzame hut in Niger

14-16 mei: Internationale EIRENE Pinksterconferentie in Nederland

De jaarlijkse Pinksterconferentie van **EIRENE** Internationaal vindt dit jaar in Nederland plaats, in "De Nieuwe Erf" te Diessen (vlakbij Tilburg). Het programma begint op zaterdag 14 mei om 15.00 uur en eindigt op maandag 16 mei (Tweede Pinksterdag) na het middageten. Het thema is:

Vrijwilligerswerk in het buitenland: inspannen of ontspannen?

De laatste jaren wordt door diverse reisorganisaties een zogenaamde "actieve vakantie" aangeboden: De mogelijkheid om niet alleen maar lui aan het strand te liggen of het ene museum na het andere binnen te lopen, maar 'lekker bezig te zijn'. Het land en de mensen te leren kennen door de handen uit de mouwen te steken en aan een project te werken. Het idee dat je niet alleen foto's, verhalen en goede herinneringen van de vakantie mee terug naar huis neemt, maar ook nog iets nuttigs in het vakantie land achterlaat geeft een goed gevoel.

In hoeverre is dat goede gevoel ook echt terecht? Laat je als actieve vakantie vierder echt iets nuttigs achter of is na afloop vooral het eigen geweten gesust? Hoe vind je een goede balans tussen 'even een handje helpen' en echte verandering in de omstandigheden die aan armoede en onrecht ten grondslag liggen? Natuurlijk is het altijd zin vol om een tijdje in een ander land mee te draaien, andere mensen te ontmoeten en iets van je onbewuste vooroordelen opzij te zetten. Maar in hoeverre draagt dat bij aan de uitbanning van armoede en aan echt rechtvaardige verhoudingen?

Die hele ontwikkeling van actieve vakanties en de kritische vragen die je daarbij kunt hebben, raken ook organisaties als **EIRENE** die al jaren mensen uitzenden om bij te dragen aan vrede en ontwikkeling in de eigen Westerse samenleving, in het voormalige Oostblok en in Zuidelijke landen. Want wat is dan precies het verschil tussen de vrijwilligersdienst van **EIRENE** en soortgelijke organisaties en die 'actieve vakanties'? Of moeten we ons juist op die markt van actieve vakanties gaan begeven omdat we anders door die reisbureaus opzij worden geduwd?

Met mensen uit de reiswereld, van uitzendende organisaties, mensen die ooit uitgezonden zijn en mensen die van plan zijn om vrijwilligerswerk in het buitenland te verrichten willen we met deze vragen aan de slag. Wat zijn je motieven? Wat verwacht je ervan? En wat mogen de mensen die je daar gaat helpen van jou verwachten?

De komende tijd zullen we als **EIRENE** Nederland werken aan een gedegen en veelzijdig programma. Als u daarin mee wilt denken en aan de voorbereidingen wilt mee doen, dan horen we dat graag.

Ook is het al mogelijk om u voor deze Pinksterconferentie op te geven. Volwassenen betalen EUR 80 all in, **EIRENE**-vrijwilligers en studenten/scholieren EUR 55 en voor kinderen van 2 tot 12 jaar oud vragen we EUR 45. Voor de laatste groep is een apart kinderprogramma. Na aanmelding ontvangt u meer informatie of het programma en de locatie.

Aanmelden voor de Pinksterconferentie aan: EIRENE-Nederland, Postbus 1528, 3500 BM Utrecht

Ik/wij nemen met _____ personen deel aan de Pinksterconferentie in Diessen in Nederland.

Naam: _____

Adres: _____

telefoon: _____

e-mail: _____

EIRENE-nieuws is een publicatie van de vereniging **EIRENE-NEDERLAND**, bestemd voor leden en donateurs.

EIRENE-nieuws verschijnt vier keer per jaar, in de maanden maart, juni, september en december. Kopij kan worden ingezonden tot twee weken voor de maand van verschijnen.

Hoofredactie:
Jet Visser-Romijn

Layout:
Thomas Oelrich/Torsten Wendav

EIRENE-Nederland is de Nederlandse afdeling van **EIRENE-Internationaal**, een Europees oecumenisch netwerk dat zich ten doel stelt gerechtigheid te bevorderen door ontwikkelings- en vredeswerk.

Voorzitter: Roulerend

Penningsmeester: Roel Meihuizen
Telefoon (0570) 63 52 83

Postadres:

Postbus 1528, 3500 BM Utrecht

Bezoekadres:

Obrechtstraat 43, 3572 EC Utrecht
(werkdagen van 9.30 tot 18.00)

Telefoon (030) 271 43 76

Fax (030) 271 47 59

E-Mail: eirene@antenna.nl

Homepage: www.eirene.org/nl/

Homepage van
EIRENE-Internationaal
www.eirene.org

Postbankrekening 185 66 60

**Ten name van EIRENE-Nederland
Te Deventer**

Minimum contributie
Voor leden: Euro 15,- per jaar